

Als het onvoorstelbare gebeurt

Colofon

ISBN: 978 94 6365 809 6

1e druk 2025

© 2025, Anne-Marike van Arkel

Volg Anne-Marike van Arkel op Facebook en LinkedIn

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Foto auteur: Janny Herfst

Eerder verschenen van dezelfde auteur:

Inhaalslag (2022)

Bloedlink (2024)

Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights reserved, including those for text- and datamining, AI training and similar technologies.

Niets van deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means without written permission from the author and the publisher.

Anne-Marike van Arkel

Als het onvoorstelbare gebeurt

Proloog

September 1980

Terwijl Michael de geraspte kaas over de lasagne strooide en daarna de schaal in de oven zette, stampte Claire de moderne keuken binnen.

‘Denk maar niet dat ik meega!’

Ze zei het luid en duidelijk. Iemand met gevoelige oren zou zelfs vinden dat ze het schreeuwde. Michael deed de deur van de oven dicht en stelde vervolgens op zijn gemak de temperatuur en de tijd in. Toen draaide hij zich om.

‘Waar gaat dit over?’

Claire hoorde de irritatie in zijn stem en zag dat het met zijn gezichtsuitdrukking niet veel beter gesteld was. Zo ging ze haar doel niet bereiken.

‘Over morgenavond,’ zei ze een stuk zachter en rustiger nu.

‘O, het familiediner,’ concludeerde haar vader.

Hij keek zijn zestienjarige dochter recht aan en zei, zonder er verder veel woorden aan vuil te willen maken: ‘Ik denk dat je wel meegaat, sterker nog, ik weet het zeker!’ Claire liep stampvoetend de keuken weer uit, ze snoof verontwaardigd. Hij had niet eens gevraagd wáárom ze niet mee wilde. Ze haatte hem!

Ze vermande zich, liep terug en zei, uit de grond van haar hart:

‘Ik ga écht niet mee, wát je ook zegt.’

Michael haalde zijn schouders op en stelde simpelweg vast: 'Ik ben de baas, ik bepaal dat je wél meegaat.'

Claire was verbijsterd. Haar vader was normaal gesproken best een redelijke man.

Dít had ze niet verwacht. Of misschien toch wel. Ze wist dat het haar eigen schuld was.

'Gaat Marcus morgenavond nog mee?' gooide ze het over een andere boeg.

Marcus was de tien jaar jongere broer van haar vader. De mannen hadden samen een gerenommeerd advocatenkantoor in Den Haag en zagen elkaar bijna dagelijks. Ze leken ook op elkaar, beiden rijzig, met zwart krullend haar. Dat hele donkere haar leek, in tegenstelling tot hun lengte, wat vreemd voor twee geboren en getogen Friese jongens – ofschoon hun vader deze haarkleur ook kenmerkte – maar hun felblauwe ogen maakte in dat opzicht veel goed, al waren ook hun namen eerder bijbels dan Fries van aard.

De een was half de dertig, de ander half de veertig.

'Ik weet het niet, we hebben het er niet meer over gehad,' antwoordde haar vader, weer wat toeschietelijker.

'Dan ga ik hem nu bellen.' Ze keek haar vader licht vragend aan.

Hij knikte en zei: 'Ga je gang.'

'Met Marcus,' nam hij op.

'Hoi, met Claire. Mag ik je wat vragen?' viel ze met de deur in huis.

'Natuurlijk, leuk dat je belt,' reageerde hij vriendelijk.

Claire vond dat zelfs hun stemmen op elkaar leken.

‘Ga je morgen nog mee naar het familiediner bij tante Louise?’

Het werd even stil aan de andere kant.

‘Goh, helemaal niet meer aan gedacht. Ik wilde eigenlijk een avond de kroeg in duiken met vrienden, maar ik heb nog niks afgesproken,’ antwoordde hij in alle eerlijkheid.

‘O, wil je dan alsjeblieft met ons meegaan? Please?’ Claire probeerde het zo uitnodigend mogelijk te laten klinken.

‘Ik heb tegen papa gezegd dat ik niet wil gaan, maar hij heeft bepaald dat ik mee móét.’ Marcus was verbaasd over wat hij hoorde. Meestal vond Claire het wel leuk om haar neefjes en nichtjes in Bussum te zien.

‘Waarom wil je niet mee?’

Claire besloot in een opwelling het aan hem te vertellen. Ze wilde dat iemand het wist.

‘De laatste keer, toen we er waren, toen ... eh,’ Claire zocht naar de juiste woorden, ‘toen keek Jan-Jaap zo vreemd naar me. Het was alsof ...’, dit werd best gênant om uit te spreken, ‘eh ... alsof hij me met zijn ogen uitkleedde. Ja, zo voelde het. Ik wist niet wat ik moest doen.’ Ze voelde een rilling door zich heen gaan, het was zo naar geweest. Marcus vond het nogal wat dat ze dit zo over de telefoon aan hem vertelde.

‘Dat klinkt niet oké. Heb je hier met je vader over gesproken?’

‘Nee,’ moest Claire toegeven, ‘ik wist niet hoe.’

‘En met je moeder?’ vroeg hij verder.

‘Mama ging toen bijna op tournee met haar orkest en ik wilde niet dat ze zich zorgen zou maken,’ antwoordde ze gelaten.

‘Dus ik ben de eerste aan wie je dit vertelt?’ stelde Marcus enigszins verbaasd vast. ‘Ja, eigenlijk wel, in ieder geval de eerste volwassene. Ik heb er wel met Anna over gesproken.’ Claire was blij dat het eruit was. Ze wilde niet dat Jan-Jaap morgenavond weer zó naar haar keek. Ze had zich er erg ongemakkelijk bij gevoeld.

‘Goed dat je me dit verteld hebt. Ik ga wel mee, dan kunnen we een oogje in het zeil houden. Ik vind wel dat je vader dit moet weten. Eens?’

Claire knikte, maar realiseerde zich op tijd dat hij dat door de telefoon niet kon zien. ‘Ja, natuurlijk,’ zei ze, opgelucht dat Marcus morgenavond van de partij zou zijn.

‘Zeg maar tegen je vader dat ik morgen vroeg op kantoor ben en dat we ons bezoek dan verder afstemmen. Groet hem van me, jou zie ik morgenmiddag. En een beetje aardig voor hem zijn, Claire. Wanneer is Simone terug?’ vroeg hij belangstellend.

‘Over een week is mama weer thuis.’

Claire was daar blij om, want twee maanden was best lang om zonder moeder te zijn. Ook al was ze een beroemde violiste.

De volgende dag was Marcus voor zijn doen vroeg op kantoor.

Zoals altijd was Michael er al.

Hij deelde Claires relaas met zijn broer. Deze was verbaasd. ‘Waarom heeft ze niets gezegd?’

‘Ik weet het niet, zoiets is ook best lastig om te vertellen. Misschien net iets gemakkelijker om dat door de telefoon te doen,’ veronderstelde Marcus.

Ze besloten hun ogen goed de kost te geven en hun oudste zus, Louise, maar eens te vragen naar haar huwelijks staat.

‘Ik moet hoe dan ook gaan kijken hoe we de komende jaren een beetje zorgeloos doorkomen.’ Marcus keek zijn broer verbaasd aan.

Michael vervolgde: ‘Toen ik laatst met Claire in de stad liep, werden we aangesproken door een scout voor een modellenbureau. Ik heb het kaartje nog. Claire weet nog niet of ze erop in wil gaan en mij lijkt het goed om er eerst ook met Simone over te spreken. Kennelijk heeft onze dochter een aansprekend uiterlijk.’

Marcus knikte, en zei, weinig geruststellend: ‘Ze heeft inderdaad alles mee, haar lengte, haar slanke postuur, haar blonde haar met Simones krullen en jouw blauwe ogen. Maar je kunt geen fort om haar heen bouwen, al zou je willen.’

Michael antwoordde berustend: ‘Daar heb je gelijk in. We zullen haar, hoe moeilijk ook, los moeten laten.’ Hij zuchtte diep.

Marcus wist weer precies waarom hij zelf geen kinderen wilde.

Vrijdagmiddag zette Claire haar fiets in het schuurtje bij hun huis aan de Wassenaarseweg. Ze liep in vijf minuten naar het advocatenkantoor aan de Van Alkemadeaan.

De secretaresse van haar vader, Caroline, deed de deur van het voorname kantoorpand voor haar open.

‘Lieverd, kom snel binnen,’ verwelkomde de oudere dame haar hartelijk. Ze vond het fijn om het meisje wat

aandacht te geven als ze bij hen was. Ze kwam regelmatig uit school langs om thee te drinken of haar huiswerk te maken.

Terwijl ze haar jas in de garderobe ophing, zag Claire een jonge vrouw in tranen van de monumentale trap afkomen.

‘Ach jee ...’ verzuchtte Claire.

‘Wat is er?’ vroeg Caroline enigszins verbaasd.

‘Ik zie een collega van jullie huilend naar beneden komen.’ Claire keek er wat ontdaan bij.

‘O Marina, ja, zij heeft, denk ik, net een lastig gesprek met Marcus gehad,’ verklaarde de secretaresse. Claire oogde nu wat geschrokken. Dat een gesprek met hém een personeelslid overstuur kon maken, had ze niet achter haar oom gezocht. Caroline zag het en legde uit: ‘Hij gaat over de kwaliteit van het werk en kan behoorlijk direct zijn als het een paar keer niet goed is. Wil je thee of eerst even je vader begroeten?’ vroeg ze vervolgens.

‘Heeft papa tijd, denk je?’ Claire voelde zich op dat punt altijd wat onzeker als ze op zijn kantoor was.

‘Vast wel, klop maar op zijn deur, dan hoor je het wel,’ moedigde ze het meisje aan.

‘Binnen,’ hoorde ze hem duidelijk zeggen. Ze liep zijn kamer in. De ruimte was mooi ingericht, met moderne kantoormeubelen en decoratieve lampen. Hij zat achter zijn bureau en wilde net iemand gaan bellen.

‘Ha Claire, was het leuk op school vandaag?’

‘Ja, én mijn repetitie ging goed!’ antwoordde ze. Hij knikte goedkeurend.

‘Papa, ik zag net dat een collega van jullie heel verdrietig is.’ Ze keek haar vader met een vragende blik aan.

‘Ja, dat komt voor, ons werk is niet altijd gemakkelijk, maar ik ga zo nog met Marina praten, dan gaat ze hopelijk een beetje opgelucht het weekend in. Ik doe de nazorg, zeg maar.’

Claire haalde haar schouders op, ze snapte het allemaal niet zo goed.

‘Ik leg het je nog wel eens uit, oké?’ Claire knikte.

‘Ik zie je over een half uurtje, dan drinken we wat met z’n allen, zo voor het weekend.’

Ze liep zijn werkkamer uit en ging naar de keuken. Caroline had al thee voor haar gezet, ontspannen ging ze op het aanrechtblad zitten.

Marcus kwam binnen.

‘Dag Caroline, hé Claire.’ Hij legde zijn arm om haar heen en knuffelde haar. Caroline was altijd geroerd door de liefdevolle manier waarop hij met de dochter van zijn broer omging. Ze begreep daarom ook niet goed waarom hij zo tegen het hebben van een relatie of een gezin gekant was. ‘Heb je een beetje zin in vanavond?’ vroeg Marcus.

Claire schudde haar hoofd. ‘Niet echt. Zie ik er zo netjes genoeg uit?’

Ze had een nieuwe jeans aan, een lichtblauwe blouse en een ecruleurige trui er overheen.

‘Ik vind van wel,’ reageerde Marcus, ‘daar kijkt hij niet zomaar doorheen. Deze zomer was je waarschijnlijk wat luchtiger gekleed.’

‘Ik had inderdaad wat minder aan,’ bevestigde Claire zijn vermoeden.

Caroline luisterde met verbazing naar hun gesprek.

‘Er lijken wat problemen te zijn met een mannelijk familielid dat op een nare manier zijn belangstelling toont voor Claire. Ze is net zestien! Michael en ik zullen vanavond eens kijken wat er gebeurt als we weer op familiebezoek zijn.’

‘O, wat vervelend voor je, Claire!’ reageerde Caroline met afschuw.

‘Dat is het zeker, ik vond het heel naar.’ Ze dacht terug aan die avond in juli en voelde weer haar ongemak.

‘Zullen we je even helpen met het voorbereiden van de borrel, Caroline?’

‘Ben je al uitgewerkt voor vandaag?’ reageerde ze verbaasd. ‘Meestal ben jij een van de laatsten die op de kantoorborrel verschijnt.’

Marcus moest lachen. ‘Daar heb je gelijk in, maar voor deze week vind ik het wel genoeg. Ik denk dat Michael vandaag degene is die wat later aansluit.’

‘Ik ga nooit bij jullie werken!’ Claire zei het verontwaardigd, het huilende meisje indachtig.

‘O, ik wist niet dat je dat van plan was,’ reageerde haar oom geamuseerd.

‘Na wat ik vandaag gezien heb, zeker niet meer, want je zou voor mij nog veel strenger zijn!’ Claire keek Marcus uitdagend aan.

‘Daar heb je gelijk in, want met jouw genetisch materiaal zou ik zeker de hoogste kwaliteit van je verwachten en zelfs eisen,’ antwoordde hij bevestigend, maar met een grijns.

‘Dat dacht ik al, dus dat wordt niets,’ besloot Claire resoluut.

Marcus moest hartelijk lachen om haar reactie. ‘Je hebt nog zeeën van tijd om hierover na te denken,’ beëindigde hij dit onderwerp.

‘Kom, we gaan Caroline even helpen.’

Rond zeven uur kwamen ze aan in Bussum. De beide mannen drukten Claire op het hart, hen te waarschuwen als zich weer iets vergelijkbaars als de vorige keer zou voordoen, maar ook om vooral in de buurt van de andere kinderen te blijven.

Toen ze binnenkwamen, stortte haar dertienjarige nichtje Fleur zich meteen op haar. ‘Claire, ik moet met je praten.’ Ze trok haar mee de serre in.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg Claire verbaasd.

‘Mijn moeder is echt afschuwelijk, ze vindt dat ik te dik ben en dat ik moet afvallen. Ze stelt jou de hele tijd als mijn voorbeeld, maar dat vind ik niet eerlijk!’ Fleur moest huilen. Dit is de vrijdag van de droevige meisjes, dacht Claire.

‘Fleur, daar heb je helemaal gelijk in. Ze lijkt wel niet wijs om ons te vergelijken. Je bent jonger dan ik, dus over drie jaar kan je er heel anders uitzien dan nu. Bovendien, kijk naar mijn ouders: papa is lang en slank, mijn moeder is een Française en zij is ook petit. Door hun genen, ben ik lang en slank, daar heb ik niets voor hoeven doen. Jouw ouders zijn heel anders gebouwd dan de mijne. Daardoor ben jij kleiner van stuk en misschien wat zwaarder dan ik, maar ik zou je zeker niet

dik noemen. Ik snap jouw moeder niet. Ik zou ook boos zijn!’ Claire sloeg haar arm om het meisje en troostte haar. Fleur had een lief gezicht, een prachtige bos lang donker haar en mooie bruine ogen. Wat bezielt haar moeder, dacht Claire met verbazing.

‘Gaaf het weer een beetje?’ Fleur knikte door haar tranen heen.

‘Zullen we dan wat gaan drinken? Ik heb wel dorst na een uur in de auto zitten.’ Samen liepen ze naar de keuken om wat te halen. Claire realiseerde zich dat ze door de actie van haar nichtje nog niemand begroet had. Dat zou haar vader niet echt waarderen. Ze liep naar de woonkamer, waar iedereen zat.

‘Waar was je, Claire?’ vroeg haar vader.

‘Fleur wilde me even wat laten zien, dus ik ben met haar meegelopen zodra we binnenkwamen,’ antwoordde ze rustig.

‘Oké, prima,’ reageerde hij. Keurig ging ze iedereen een hand geven.

Tante Louise, de vreselijke moeder van Fleur, tante Rosa, die wel leuk was, Henk, haar man en natuurlijk ook Jan-Jaap, de enge echtgenoot van Louise. Ze gaf niemand een kus, dat soort begroetingen vond ze meestal vreselijk. Jan-Jaap hield haar hand wel erg lang vast. Hem aankijken kon ze niet. Haar andere neefjes en nichtjes – buiten Fleur nog zes - zag ze nergens. Ze ging naast haar vader zitten.

‘Waar zijn de anderen?’ vroeg ze zachtjes.

‘Volgens mij spelen ze buiten.’

Claire knikte, daar had ze sowieso geen zin meer in. Behalve Fleur zaten ze allemaal nog op de basisschool.

Claire zorgde ervoor dat ze tijdens het diner aan de grote ovale tafel naast Marcus kwam te zitten. Marcus nodigde Fleur uit om aan zijn andere kant plaats te nemen. Het meisje bloeide zichtbaar op, toen hij haar dat vroeg. Ze vond haar oom heel interessant en bovendien écht een knappe man. Heel anders dan haar vader.

‘Fleur, hoe gaat het met je?’ vroeg hij vriendelijk.

‘Niet zo goed,’ antwoordde ze zachtjes. Ze keek er een beetje triest bij.

‘Wat vervelend voor je,’ reageerde hij meelevend. ‘Wat is er aan de hand, meisje?’

‘Alles gaat niet zo goed. School niet, mijn ouders niet.’ Ze sprak zachtjes, omdat ze kennelijk niet wilde dat anderen mee konden luisteren. Marcus wilde haar eigenlijk niet uithoren, maar hij vermoedde dat ze hem flink wat informatie kon verschaffen over de situatie bij haar thuis. En mensen stortten nu eenmaal graag hun hart bij hem uit.

Jan-Jaap had het toch weer voor elkaar gekregen om recht tegenover Claire te gaan zitten. Maar ze kon nu geen kant meer op.

Rosa was inmiddels aan haar linkerkant aangeschoven. Henk had de plek naast Jan-Jaap bezet en de twee zwagers voerden een geanimeerd gesprek.

Ze zag dat haar vader naast Louise was gaan zitten. De rest van de kinderschaar had zich met veel herrie op de lege stoelen gestort.

Louise had twee dochters en twee zonen, Rosa drie jongens, waarvan twee een tweeling waren. De jongste van alle kinderen was zes jaar oud, de oudste dertien. Het was behoorlijk lawaaiig met zoveel kinderen om tafel. Hoewel Claire dat wel gezellig vond, zo af en toe, waardeerde ze de rust bij haar thuis.

Rosa ergerde zich, nee, het was veel meer dan dat. Ze had zin om die Jan-Jaap eens flink de waarheid te zeggen. De manier waarop hij steeds naar Claire keek, net een roofdier dat het liefst zijn prooi zou willen bespringen. Gelukkig zat er een tafel tussen. Het was intimiderend voor het meisje. Ze vreesde dat Marcus inmiddels zijn blik ook wel gevangen zou hebben. Nadat ze het dessert op had, werd ze geroepen door één van haar kinderen en liep naar hem toe.

Claire glipte van tafel, Marcus was druk in gesprek met Fleur.

Ze wilde naar buiten, even bijkomen. Ze vluchtte de tuin in, maar bleef op het terras staan, dicht bij de keuken deur.

Ze stak een sigaretje op, ze had er vandaag weer een gekregen van die gast uit de zesde. Even rust. Ze haalde diep adem.

Rosa keerde terug naar haar plek aan tafel. Ze zag Claire niet meer zitten. Stond ze bij haar vader? Of bij één van de andere kinderen? Jan-Jaap was eveneens verdwenen. Ze stootte een beetje in paniek haar broer aan en zei zachtjes: 'Ik zie Claire niet meer en Jan-Jaap ook niet. Ik

vertrouw het niet, de manier waarop hij de hele tijd naar haar kijkt ...'

Waar Marcus ook keek in de ruime kamer, Claire zag hij nergens.

'Oké, rustig blijven, ik ga haar zoeken. Kijk jij ondertussen of je Jan-Jaap ergens ziet.'

Uiteindelijk zag hij haar staan op het terras. Ze was alleen. Hij stapte op haar af.

Ze schrok.

'Waarom sta jij hier in je eentje? Ik dacht dat we wat afgesproken hadden!'

Claire hoorde boosheid in zijn stem. Snel probeerde ze het sigaretje onder haar voet te vermorzelen.

'Ik voelde me niet zo lekker, daarom ben ik naar buiten gelopen.'

Marcus reageerde niet al te vriendelijk: 'Dat geloof ik graag, maar volgens mij stond je ook een sigaret te roken.' Hij had haar voetbeweging herkend.

Claire wist even niet wat ze moest zeggen.

'Stop daar onmiddellijk mee, met roken, bedoel ik. Bijna iedereen die rookt wordt uiteindelijk ziek. Het is ook slecht voor je huid. Eigenlijk voor alles. Ik kan nog wel even doorgaan.' Marcus klonk behoorlijk dwingend, maar haar vader zou zonder twijfel ongeveer hetzelfde hebben gezegd.

Rosa voegde zich bij hen.

'Jan-Jaap bleek naar boven gelopen te zijn,' meldde ze Marcus.

'Ja, dat zal wel,' reageerde hij schamper. Wat een ergerlijke vent!

Rosa keek bezorgd naar Claire: 'Ik vind het vervelend voor je dat hij steeds zo naar je kijkt, daar heeft hij het recht niet toe.' Claire knikte, ze had het ook gemerkt en ze voelde zich er nog ongemakkelijker onder dan eerder.

'Daarom wilde ik vandaag niet mee hiernaartoe. Vorige keer was het ook al raak.'

'Michael moet met hem gaan praten, maar daar is vanavond niet het goede moment voor,' besloot Marcus. 'En jij gaat mee naar binnen en blijft in de buurt van Rosa of mij.' Het klonk bijna als een bevel, maar Claire snapte hem wel.

'Dat zal ik doen,' zei ze gelaten. Marcus sloeg zijn arm om haar heen. 'Ik weet dat het vervelend voor je is, maar we gaan proberen het op te lossen. Tot die tijd moeten we de kat niet op het spek binden.' Claire knikte, ze wist dat hij gelijk had.

In de auto naar huis kwam Claire niet al te veel te weten. Ze probeerde er wel achter te komen.

'Weet je, wat ik van Louise gehoord heb, vind ik niet echt geschikt voor de oren van een zestienjarige,' reageerde haar vader.

'Maar Marcus heeft, net als ik, met Fleur gesproken,' merkte Claire op, 'en zij is jonger dan ik.'

'Maar zij heeft mij in vertrouwen genomen,' vond Marcus.

'Dan vertel ik jullie ook niet wat Fleur mij heeft verteld!' besloot Claire verontwaardigd.

Ernstig, maar met een glimlach die ze niet kon zien,

zei Marcus, dat ze dat ook niet moest doen, omdat Fleur het waarschijnlijk speciaal aan háár verteld had.

‘Wat ik wel kan zeggen, Claire, is dat we er niet meer heen gaan, voordat er een oplossing is gevonden, want ik wil jou helemaal niet blootstellen aan een man van mijn leeftijd, die kennelijk geobsedeerd is door een jong meisje. Dus die garantie heb je.’ Michael vond het niet meer dan eerlijk om dat tegen zijn dochter te zeggen.

‘Oké,’ zei Claire. Dat was in elk geval iets.

‘Laten we het weekend maar even nemen om na te denken over wat ons verteld is en maandag overleggen hoe we het gaan aanpakken,’ stelde Marcus zijn broer voor.

‘Doen we,’ reageerde Michael.

Claire sukkelde in slaap.

‘Michael, ik betrapte Claire terwijl ze buiten een sigaretje stond te roken. Wist jij daarvan?’

‘Ik had een vermoeden, maar ik was er nog niet aan toe gekomen om er een gesprek over te voeren. Ik vind het net als jij geen goed idee dat ze daaraan begint, maar het zal wel iets te maken hebben met bij een groep willen horen of zo. Ik zal blij zijn als Simone terug is en weer een deel van de opvoeding voor haar rekening kan nemen. Zij is veel handiger in het bespelen van Claire dan ik. Ik denk dat ik ook niet altijd geduldig genoeg ben.’

Marcus knikte begrijpend.

‘Vanmiddag bij ons op kantoor is ze erachter gekomen dat ik ook niet altijd alleen maar aardig ben, want ze zag Marina huilend de trap af komen. En ze heeft vervolgens besloten nooit bij ons te komen werken. Het was

best grappig hoe emotioneel ze reageerde. Ik wist trouwens niet dat ze gedachten in die richting had,' vertelde Marcus geamuseerd.

'Ze zou het vast wel kunnen, maar eerst de middelbare school maar eens afronden en de juiste studie kiezen. Ze heeft bepaald niet de muzikaliteit van Simone, dus laten we dan maar hopen dat ze mijn analytisch vermogen heeft. Van een mooi uiterlijk alleen kan ze op den duur ook niet leven,' concludeerde Michael een beetje cynisch.

'Maar ik wil nog iets heel anders met je bespreken, Marcus,' vervolgde hij, nu op een andere toon.

'Simone en ik hebben toen Claire klein was een testament op laten stellen. In die tijd leek het ons goed, als ons wat zou overkomen, dat ze naar Louise zou gaan, omdat zij aan een gezin was begonnen en haar oudste ook een meisje is. Maar voor Simone op tournee ging, vonden we al dat we dat moesten aanpassen, omdat ze niet in die omgeving past. Bovendien vinden we het belangrijk dat ze zeker bij zo'n ingrijpende gebeurtenis op dezelfde school kan blijven. En na wat ik vanavond gehoord en gezien heb, wil ik het zeker niet meer.

We vroegen ons af of jij misschien Claire zou willen opvangen als iets dergelijks zich zou voordoen? We weten natuurlijk dat je zelf niet echt staat te springen om een gezin te beginnen, maar volgens mij kunnen jullie het goed met elkaar vinden.'

Marcus was verrast door de vraag, maar over zijn antwoord twijfelde hij geen moment.

'Natuurlijk kan Claire in dat geval bij mij terecht en zal